

Cestopisy od Fictionp

Pokud budete mít jakékoliv dotazy, nebo budete hledat radu můžete se mi ozvat na některý z kontaktů:

www.journey.cz, pn265@email.cz, 28057477 ICQ

ITÁLIE 2003 - MONAKO

Centobuchi - Itálie

1.den – pátek 27.6.03 Teplice (CZ)

Teplota: 22.8°C, Stav tachometru: 4513 km, ujeto: 528 km.

1.tank: 600 Kč/24,2 l Karlovy Vary (CZ)

2.tank: 673,5 Kč/27,5 l Svatý Kříž (CZ)

Kolem 12 hodiny jsem dorazil z práce a poslední přípravy na cestu jsou u konce. Ve 13:30 h vyrazím na letošní dovolenou do Centobuchi v Itálii. V Teplicích je slunečno a teplo tak doufám, že mi to vydrží. Najíždím na silnici.13 do Karlových Varů, tady jsem natankoval a pokračoval do Chebu, kde jsem dotankoval ještě zbytek do plné nádrže za levné a šup na Svatý Kříž. Jedu na Mitterich a najíždím na dálnici E 50 na Regensburg a dál na Mnichov. Mnichovem jsem projel bez problémů a po chvíli jsem z něj venku na dálnici E 533, směrem na Garmisch-Partenkirchen (GAPA). Na sjezdu č.76 sjíždím na č.23 a za pár kilometrů jsme v Gapě, tady začalo lehce pršet a stále přidává, projíždím hranice do Rakouska a začínám se poohlížet po kempu. Jedu po silnici č.187 a asi po 10 kilometrech vjíždíme do městečka Lermoos. Je něco po 21 hodině a déšť ustává. Našel jsem tady i kemp, je přímo u silnice za čerpací stanicí Aral. Po zjištění ceny (14.50 euro) se jedu zabydlet pro první noc letošní dovolené.

2.den – sobota 28.6.03 Lermoos (A)

Teplota: 14.9°C, Stav tachometru: 5041 km, ujeto: 443 km.

1. tank: 31,15l/28 Eur, Pfunds (A)

Je okolo 7 hodiny a ze stanu mě tahá zima, ale také dnešní cesta. Je mlha, mrholí, všechno je zavlhle, ale v raním oparu prokukuje i sem tam sluníčko. Snídám, balím stan a v 8:30 vyrazím na cestu. Projíždím Lermoos městečko, které ještě spí a pokračuji po č. 189 na Imst. V cestě je první passo, Fernpass 1209 m n m. Stoupání je táhlé nic moc příkrého, po pravé ruce je nádherné jezero a cesta je lemovaná stromy. Silnice vede skrze skály, lesy a strže, hory vás obepínají kolem dokola. Nyní už svítí slunce, teplota šplhá nad 20 °C a nebe je modré jako v pohádce. Míjím krásné tyrolské městečko See-eck, všude jsou louky, kde se pasou krávy a ovce, nízké domky vyzdobené muškáty v oknech. Stále jedu po č.189 a v městečku Tarenz odbočuji na č. 171 na Landeck. Míjím Mils, Schonweis, tady je můj první alpský tunel, Zams a jsem v Landeck. Odbočuji na silnici. 315 a pokračuji v cestě na Pfunds. Cesta je krásná. Je teplo slunce svítí všude kolem dokola hory, lesy a louky, řeky, které jsou teď poloprázdné, ale když začne tát sníh, ten hukot v nich musí být ohlušující. Projíždím spoustou tunelů, ve kterých všichni motorkáři, které potkáváme túrují mašiny co to jde. Potlačuji smutek nad tím, že já letos jedu autem, ale snad příští rok, bude-li štěstí, pojedou už zase na dvoukolé lásce. Jsme ve Pfunds, je tu spousta kempů a vypadají celkem klidně a lákavě. Tady tankuji 31,15 l / 28Eur a vyrazím na Stelivo, tedy Passo delle Stelivo. Projíždím hranice a po č.40 začínáme stoupat po horské silnici na Fustermint pass 1188m n m. Je to samá serpentina, ráj motorkářů, projíždíme městečkem Nauders a směrem na Reschenpass, míjím zimní horská střediska, lanovky, ale nyní je všude okolo jen a jen zelená tráva na, které si pochutnávají místní ovce a krávy. Voní zde čerstvě posekaná tráva i seno a všude jsou slyšet motorky, kola jsou jen vidět, ale makají slušně, ty kopce jsou nepředstavitelně ohromné, a oni je zdolávají na kolech!! Klobouk dolů, mě by to zabilo. Projíždím italské hranice a začínám stoupat na Reschenpass passo Resia 1455 m n m. Je tu nádherně 25 °C, slunce pálí a ten vzduch! Opouštím vrchol a jedu dále. Míjím Graun/Curon a pokračuji směrem Merano. Po pravé ruce je

Cestopisy od Fictionp

Pokud budete mít jakékoliv dotazy, nebo budete hledat radu můžete se mi ozvat na některý z kontaktů:

www.journey.cz, pn265@email.cz, 28057477 ICQ

obrovské jezero Lago di Resia, je tu spousta rybářů asi berou... Projíždíme S. Valentino a už se ukazují ty větší kopce se sněhovými čepicemi a mezi nimi i Stelivo. Stale po č.40 na Merano, přes Mals a Sluderno. Malá městečka, krásná a upravená, člověk by tu chtěl v mžiku zůstat a načerpat ten klid a pořádek. V kopcích se majestátně vystavují hrady, zámky a také zříceniny, ale vše je na pozadí Alp a člověk má pocit, že to je snad namalované. Nad vrcholky Alp se klubají mraky a tak se často nejeden z nich zahalí do mraku a jen lehce se nechá osvětlit slunečním paprskem, o to je pohled krásnější. Dojždím do Spondinie a tady uhýbám na č.38 na Prato del Stelivo, jedu přes Trafo, Gomagoi a stoupám na vrchol ke Stelivu. Neuvěřitelné množství cyklistů, kteří chtějí pokořit tento vrchol Alp svou vlastní silou, o něco méně je tu motorkářů a aut také není málo. Silnici lemují lesy i holé skály, čím výše tím samo sebou méně stromů. Údolími mezi kopci tečou potoky, někde jen potůčky, které si hledají cestu, přes různá skaliska a tak se tvoří na jejich tocích malé vodopádky, kaskády a jezírka. To vše jarním táním zmizí a bude tady hučící mohutná řeka. Jsem na Passo delle Stelvio 2758m n m v zimním lyžařském středisku Bormio. Stále tady funguje lanovka, protože na druhé straně vrcholu je snůh a upravená sjezdovka pro letní lyžaře. Foto nesmí chybět a tak se vrhám na zachycení různých detailů. Nevracím se, ale pokračujeme dál přes passo do Švýcarska, po č.28, na Sta. Maria, St. Johan. Projíždíme další passo, Offenpass 2149 m n m a stále po č.28 na Zernes, Suchs, začíná zase pršet. Projíždím další kopec, Fluelpass 2283 m n m. Tady už neprší, ale fouká ledový vítr a je fakt zima. Rychlé foto a zpět do auta, brrr. Po cestě dolů je velké průzračné jezero lemující skálu, ale nikde žádný přítok, tipuji to na jezero z roztátého sněhu, ale kdo ví... Stále po č.28 do Davosu. Cestu lemují skály porostlé koberci mechu a jak sjíždím níž, kvetou zde pomněnky a pampelišky. Provoz je mírný, většinou kolem mě prosvíští tlupa motorek nebo zase já prosvíštím kolem v potu koupajícího se cyklisty. Také tu člověk narazí na fakt super káry typu BMW, Rover... Dorazili jsme do Davosu, odbočujeme na Frauenkirch, začalo vydatně pršet, svým způsobem, jet na motorce, byla by to slušná koupel. Projíždíme tunel 2,7 km dlouhý, města jako je Wiesen, Alvaneu, Tiefencastel. Už neprší, tady odbočuji na silnici č.3 přes Lenzerheide, do Chur. Odbočuji na č.19 a pokračuji do Reichenau, Ilanz, Tavanasa, Trun a Disentis. Tahle cesta není nijak zajímavá stále mjíjm městečka, která nejsou nijak zvláštní, ale rozhodně hezčí a uklizenější než ty naše. Neustále po č.19 směřuji k Oberlapass, začínám opět stoupat a z městeček podél cesty jsou zase skály, lesy a řeky s bělostnou vodou jako křída. Dosáhl jsem vrcholu Oberlapass 2045m n m, pokračuji přes Andermatt. Začalo opět pršet a teplota klesla na 17,5 °C. Po č.19 jedu na Hospental, přes cestu se mi vydalo stádo ovcí, jsou to ale pěkní kousky ty alpské ovce. Projíždím Furkapass 2436 m.n.m. a fotím vrcholy Alp s jejich ledovci různých barev. Třeba šedé nebo modré. Sjíždím 14 % klesání a zase vyjíždím do výšek na Oberwald, tady fotím obrovský ledovec šedé barvy. Několik kilometrů za Oberwaldem vidím ceduli camping v městečku Inkwinkelriet a tak to tady zapíchnu. Jdu se ptát na cenu, 18 Fr, ale já mám jen 7 Fr. Prý to nevádí a tak jsem zaplatil 10 Euro a zbytek podle kurzu ve Fr. Dobrý obchod. Zajel jsem na pěkný plácek a začal stavět stan. Vedle nás jsou nějakí mladí lidé s malou dcerkou s Hamburgu, příjemní a na Němce velice tiší. Hlavní překvapení mě čekalo až ráno. Navečeřel jsem se, večerní hygiena také proběhla a šlo se spát.

3.den - neděle 29.06.03 Inkwinkeleriet (CH)

Teplota: 6,5°C, Stav tachometru: 5484 km, ujetu: 481 km.

1.tank: 29,6 l / 36,8 Fr Martigny (F)

Dnes mě ze spacáků vytáhla ukrutná zima. Je sice 6 hodin, ale 6,5°C je fakt síla. Pomalu se rozkoukávám a po chvílce okounění kolem sebe, začíná vylézat slunce, které má sílu a hřeje. Snídám a začínám balit. Tu ke mně najednou přistupuje paní z vedlejšího stanu a dívá se na poznávací značku mého auta a říká: „Ústí nad Labem, tak to můžeme mluvit česky!“ A překvapení je na světě, začali jsme si povídat a bylo na ní vidět, jak ráda slyší krajany. Poučení z toho plyne takové, že nikdy nevíš, kdo ti rozumí, tak raději nedělej co je Čechům vlastní. Nepomlouvej ze závisti ani tkaničky u bot! Kolem 8:30 hodin mám dobaleno, už je modro a teplota vylezla na 18 °C. Vyrážím dál na cestu. Pokračuji dále po silnici č. 19 do Brig, je slunečno, ale světřík se unese, provoz je mírný a silnice slušná. V dále se tyčí do oblak bělostný Mont Blanc. Za Brigem odbočuji na č. 9 a jedu na Vips, mimo dálnici pokračuji na Sierre, Sion a Martiny. Cesta vede po rovině, v okolí silnice jsou pastviny nebo louky plné květin, ale také nejedna přistávací dráha s hangáry a malými sportovními letadly. V Martiny tankuji 29,1 l / 36,8 Franků. Zde odbočuji na N 506 a začínáme stoupat na Col de Forclas 1526 m n m. Cesta je příkrá, spousta zatáček a ne zrovna málo motorek a cyklistů. Směřuji na francouzské hranice. Už je 29 °C a začínám se smažit jak hranolky. Po přejetí Forclasu stále pokračuji po N 506 na Chamonix, přes Trient. Vjíždím do regionu Rhóny, oblast Vallorcine a vyjíždím další menší kopeček Col de Montes 1461 m n m. Cesta je plná horských potoků a na úbočích hor samé ledovce, lanovky a střediska pro zimní sporty. Jsem na vrcholu Col de Montes, dotud je nádherně vidět na Mont Blanc a tak jsou naprosto nezbytná foto. Je zde i přírodopisné muzeum kde se dovídám, že toto území je kraj svišťů. Pokračuji na Argentiére. Chamonix a St. Gervais, zde odbočuji na N 212, na

Cestopisy od Fictionp

Pokud budete mít jakékoliv dotazy, nebo budete hledat radu můžete se mi ozvat na některý z kontaktů:

www.journey.cz, pn265@email.cz, 28057477 ICQ

Megève a Albertville. Konečně najíždím na N 90 na Routes des grandes alpes. Je to cesta, která vážně stojí za zhlédnutí a projetí. Je to horská silnice, pěkný asfalt a výhled. Silnice je plná serpentín i táhlých zatáček, malebných vesniček i horských chat. Střídají se hory s bílými vrcholy s kopci porostlými zelení, pasoucími se ovci a krávy. Jedeme přes St. Didiers, jsou zde nějaké místní slavnosti, celým městem jde průvod muzikantů v krojích a doprava je tak zamotaná objížděkami, že i policista mě pustil přes chodník. Pokračuji na Cervina, Mautiers, je 35 °C. Zde odbočuji na N 90 na Aime a Bourg - St. Maurice. Cesta je lemovaná horskými masívy, ledovci, sníh se střídá s mechem a v trávě kvetoucími lučnými květinami, je to krásná podívaná. Sjíždím na jih, ale stále po N 902 do St. Foy a mířím malebnou cestou na Val d'Isère 1855 m n m a na Col de Iseran 2775 m n m. Cesta je přímo úchvatná a plná cyklistů. Město Val d'Isère leží v údolí hor, je to město plné hotelů a stanovišť pro lanovky, je to město dlouhé, upravené a plné květin, tedy momentálně. V zimě si to ani nepředstavuji, nejsem zrovna zimní typ. Z Val d'Isère stoupám do výšin Alp a pokračuji po slavné silnici na Col de Iseran. Silnice je hladká, provoz mírný a jak jinak než plná zatáček, pro motorku balada. Po cestě je velká přehrada, ale hloubku jsem nedokázal zjistit, jmenuje se Tignes des Boisses, jedeme dál a projíždím několika tunely, některé jsou kryté pouze ze strany skály, do které jsou vtesány a z té druhé jsou pouze sloupy. Přes ně stéká voda z tajícího sněhu. Na vrcholu svítí slunce, ale fouká silný, ledový vítr, přesto je 25 °C. Fotím, kochám se pohledem dolů i do dálí, ale je nám zima, tak vyrážím dál na cestu, směrem na Langensbourg a měním silnici na č.N 6, sjíždím další passo, Col de Mt.Cenis 2083 m n m. Po cestě spousta kempů, takže myslím, že není problém najít nocleh, pokud zde nějaký otužilec bude chtít strávit noc. V 19:30 projíždím italské hranice, hraniční město Bar, zde je opět teplo, okolo 25°C a jedu směrem na Torino po č. 25. V prvním italském městě Susa uhýbám na Chiomonte, mimo dálnici po č.24, pokračuji až na francouzské hranice do Claviere a Montgenevre. Jsem za hranicemi a po N 94 dojíždím do Briancon, město ležící na úpatí Alp, ve výšce 1321 m n m. Kousek za centrem města vidím informační ceduli kemp Les Valles a tak neváhám, blíží se 21 h a tak mám i na pilno. Většina kempů zavírá svá vrátka okolo 22 hodiny. Po zjištění ceny 16,30 Euro si jedu najít klidné místo pro dnešní noc. Překvapivé zjištění v tomto kempu bylo, že tu teče teplá voda bez žetonů. Hned jsem to využili a cachtal se v teplé vodě dokud mi to svědomí dovolilo. Uvařil jsem si večeři a ulehl ke spánku.

4.den - pondělí 30.06.03 Briançon (F)

Teplota: 18°C, Stav tachometru: 5965 km, ujet: 381 km.

Ráno je teplé a klidné. Kemp je sice přímo u silnice, ale za stromy, které obklopují kemp kolem dokola není skoro žádný hluk slyšet. Je něco kolem 8 hodiny, dnes jsem si kapánek přispal a slunce již svítí na stan a tak se rychle vysuší od ranní rosy a já mezitím začínám snídat. Po snídani ještě rychlá sprcha, úklid stanu a spacáků a vyrážím opět na cestu. Pokračuji po N 94 přes St.Martin, L'Argentière, St.Crepin a Mt.Dauphin, tato etapa cesty není nijak zajímavá za zmínku snad stojí jen hangáry se sportovními letadly a malá letiště. Městečka jsou klidná a tichá. V St. Dauphinu odbočuji na silnici č.902 na Routes des grandes alpes, ze které jsem sjel včera při překročení italských hranic. Cesta vede přes větší, ale velmi útulné město Gulliestre, voní to zde čerstvým pečivem a ovocem, které trhovci prodávají na ulici. Ulice jsou klidné i když plné lidí a velmi čisté. Tady ovšem ruch lidí končí a silnice začíná stoupat do výšin. Silnice se klikatí, jednou jedeme z kopce, jednou do kopce. V okolí jsou zatím jen louky plné květin, které příjemně voní a pastviny plné ovcí. Vjíždím do vesničky Vars, která je typickou horskou vesnicí, kde nic tu nic, ale chaloupky jsou krásné. Z luk se stávají skály porostlé mechem a křovinami, ty ovšem brzy mizí a kolem silnice se tyčí z jedné strany skály a z té druhé strže dolů do údolí, které se zvětšují tím jak stoupám vzhůru na Col de Vars 2109 m n m. Dolů mě čeká 10% klesání a tak jdu na to. Stále po č.902 směrem na Barcelonnette, přes malinké horské vísky jako je La Condamine Chatelard, tady odbočuji na silnici č. 900, na italské hranice přes Larche. Hlavní směr je na italské město Cúneo. Vyjíždím strmé passo plné serpentín a tunelů. Protože jsem už dost na jihu a hory nejsou nijak obrovské, tak ani zima zde není a sníh už vůbec ne. Všechna údolí a svahy jsou zelená, silnici lemuje stromy a louky. Jsem na vrcholu Col de Larche 1991 m n m, kde současně vjíždím do Itálie. Je 11 hodin, slunce pálí, je 29 °C a já pokračuji po silnici č.21 do Vinadio. Cesta je pěkná, zdá se, že asfalt je nový. Provoz je o něco silnější než jsem byl do teď zvyklý. Vjíždím do Vinadio, klasického italského městečka, Italové sedí na židlích před hospůdkami u silnice a pozorují cvrkot města. Odevšad se ozývá hudba a voní pizza. Dojíždím do Cúneo a sousedícího města Borgo s. Dalmazzo, zde odbočuji na silnici č. 20, jedu mimo dálnici a zase zpět do Francie. Neustále přejíždím z Itálie do Francie, protože tak je to nejrychlejší cesta rovnou k moři. Projíždím městečko Roccavione, Vernante a Limone Piemonte, projíždím tunel oddělující Itálii od Francie, který je dlouhý 3168m, což je na tuto část Alp dost. Kolem 13 hodiny jsem na francouzských hranicích a po silnici č.N 204 se vydávám se přímou cestou k Monacu. V cestě je další stoupání na Col de Tende 1871 m n m. Zde je takové horko, že mám úplně mokrá záda, je to

Cestopisy od Fictionp

Pokud budete mít jakékoliv dotazy, nebo budete hledat radu můžete se mi ozvat na některý z kontaktů:

www.journey.cz, pn265@email.cz, 28057477 ICQ

skvělý, slunce pálí, nebe je modré a bez mráčku a za nedlouho uvidím zase moře, po roce opět moře a slunce! Cesta ubíhá dobře, asfaltová silnice je nová a bez silného provozu, mjíme vesničky a městečka plné květin a lidí, pastviny se spoustou čerstvě posekané trávy. Sice jsem v Provence, ale pole s levandulí jsem zatím potkal jen jednou a nijak výrazně nevoní. Na to je jí asi málo. Jsem trochu zklamán, protože každý kdo zde byl mě přesvědčoval jak budu unesen vůní z levandule, no nic asi ještě nevoněla tak silně. Stále po N 204 do Fontan a La gondola da Breil. Ve 14 hodin jsem na italských hranicích a po silnici č.20 vjíždím do malinkého městečka Trucco a do přímořské nížiny Středozemního moře. Předě mnou se rozprostírá přístavní město Ventimiglia a silnice se mění na č.SS1. Ve Ventimiglii se tak trochu ztracím, kapánek se neorientuji, ale brzy jsem našel správný směr na Menton a Monaco. Silnice vede podél pobřeží, provoz je silný a slunce pálí. Teploměr ukazuje 38 °C za jízdy a stát na každém semaforu je kruté. Vjíždíme do Francie, přes hranice a kolem budovy kde celníci kontrolovali auto plné zlata a koksu ve filmu s Luis de Funesem, jen si nemůžu vzpomenout na název. Nyní jedu po SP 1 do Menton, přístavní město, kde je vidět spousta lodí a spousta aut. Silnice vede po skalnatém pobřeží rovnou do Monte Carla a Monaca. Konečně jsem se dopravní zácpou dostal až do Monaca. V 15:30 parkuji v jedné odlehlejší ulici na kopci Monaca. Vydávám se poznat toto město plné zábavy, peněz a hlavně dráhy pro F1. Je to město plné aut, turistů, hotelů a barů. Velká zátoka, která je rozdělená na přístav a pláž s volným vstupem do moře. Pobřežní silnici lemují hotely, obchůdky a bary. Po chodnících je dost těžké jít v klidu, je tu spousta turistů, člověk slyší jen samé cvak, cvak od foťáků. Prohlédl jsem si samozřejmě tunel, kde každý, ale opravdu každý kdo mohl, začal túrovat své miláčky, jen aby se alespoň trochu přiblížil jezdcům formule 1, je docela dlouhý. V televizi to vypadá úplně jinak. Šel jsem podle trati F1 až jsem došel ke kasinu. Je to ohromná stavba, tyčící se v čele náměstí, které je lemované hotely. Uprostřed náměstí, které je do mírného kopce, ostatně celé Monaco se táhne od pobřeží směrem nahoru do kopce, pouze v jedné zátoce, je jakýsi parčík s kašnami a kolem lavičky, na které si ovšem sednout nemůžete, poněvadž na nich sedí či stojí v různých pozicích sochy turistů, jenž obdivují slavné kasino. Tím je tedy rozhodnuto, všichni unavení obdivovatelé (živí), sedí na obrubnicích záhonů a zídkách plůtků. Je zde ukrutné horko, potím se docela slušně. Městský teploměr ukazuje 42 °C a tak se není čemu divit. Opouštím místo velkých peněz a okružní cestou procházíme Monaco, směrem zpět k autu. Nacházím realitní kancelář a vážně k tomu není co dodat. Byty se zde prodávají za pouhých 499 000 Eur, ale i výše. Slušné, co myslíte ? Toto město není pro nás, tak jdeme dál, stoupám do kopce a asi po 1 hodině docházím k autu a chystám se jet dál. Viděl jsem co jsem chtěl, je to tady impozantní, ale věřte dovolenou bych zde trávit nechtěl ani kdybych na to měl "ty prachy". Nasedám do auta a rozhoduji se jet nazpátek skrz centrum Monaca. Jedu k tunelu a tím sjíždím na pobřeží u zátoky, pokračuji k tunelu, kudy se jezdí závody F1 a pak za tunelem se vracíme zatáčkami okolo kasína zpět na silnici po které jsem sem přijel. Na SP 1, se vracím okolo 18 hodiny. Zanedlouho jsem v Mentonu a blížíme se k hranicím, chci si vyfotit již zmíněnou slavnou celnici, protože při cestě sem nebyla možnost, ale stal se omyl. Přijel jsem k jiné, k nové celnici. Ta žádaná je nade mnou v kopci, já jsem u moře. Parkuji a jdu se podívat zda to nejde nějak projít na horu a tak si pořídít fotku. Nejde. Vracím se k autu, otáčíme se a GPS nás navedlo na správnou odbočku, která mě dovedla až k celnici, k té správné. Vyfotil jsem si ji a opět přešel hranice do Itálie. Už tady pár dní zůstanu. Nyní pokračuji po SS 1, pobřežní silnice plná turistických středisek, turistů a hotelů. Silnice je asi ve výšce 50m.n.m. a tak je hezký pohled na vlny rozbíjející se o skalnaté pobřeží. Chytají zde rybáři, ale také se zde lidé koupou a opalují. Jim rozhodně kamenité pobřeží nevádí v letních radovánkách. Jedu přes přístavní město Ventimiglia, Bordighera a silnice se začíná mírně zvedat a točit do různých zatáček. Některé jsou prudké, jiné táhlé, cesta je však velmi pomalá a provoz silný. Mjíím stejným pomalým tempem Ospedaletti a vpředu začíná zářit San Remo. Je docela pozdě a začíná se šefit, je už 21 hodin a tak si říkám, že se poohlédnu po nějakém kempu. Jsem už v San Remu, město je zatím klidné, relativně, ale po kempu ani vidu ani slechu. Jedeme dál zářícím městem a najednou nápis kemp. Jdu na to, jdu se zeptat. Chlápek v kempu se mě snaží přemluvit ať tu zůstanu, že je zde bazén, restaurace, vchod rovnou na pláž k moři, ale ještě mi neřekl cenu. Když si odbyl svou fascinující řeč, chtěl 30 Euro. Blázen! Poděkoval jsem a pokračoval jsem v jízdě. Mjíím již večerní San Lorenzo al mare, Imperia, Cervo a Andora, Alasio, Albena, Ceriale a Borgheto st. Spirito, všechna města jsou přímořská, jedno navazuje na druhé, není v nich rozdíl. Provoz je plynulý, ale pomalý, množství aut je strašné. Všude zní hudba z restaurací a diskoték, světelné reklamy hotelů a zábavních podniků jsou oslepující. V noci vidíte jen ty neony tak nám připadají všechna města jako jedno velké. Jedu dál ani nevím, jak se to tu jmenuje. Ráno jsem zjistil, že Loano. Je 23 hodin a mám toho tak akorát dost. Silnice vede pod úbočím skály a k moři je jen pár kroků. Jedu kolem parkoviště, celkem odlehlého od centra rušného města a tak parkuju. Dneska přespím tady, teplo je a tak mi nic nechybí. Něco jsem si rychle uvařil, myslím, že to byla bramboračka od vitany a uleh k nepohodlnému spánku v autě.

Cestopisy od Fictionp

Pokud budete mít jakékoli dotazy, nebo budete hledat radu můžete se mi ozvat na některý z kontaktů:

www.journey.cz, pn265@email.cz, 28057477 ICQ

5.den - úterý 1.07.03 Loano (I)

Teplota: 23°C, Stav tachometru: 6346 km, ujeto: 563 km.

1.tank: 50l /51,25 Euro Vado Ligure (I)

Je 6:30 hodin a vážně v tom autě už to dál nejde. Vstávám jím něco málo sušenek a jedu dál po SS 1, směr Savona a Genova. Dochází benzín, rezerva svítí už dobrých 60 km. Zajíždím k první pumpě, kde je aperto (otevřeno), je tu pouze automat, bože, chci plnou a nemám tolik prachů, ale je tu ještě automat i na karty, no, vysvětlivky skoro žádné. Počkám až někdo přijede a zeptáme se jak s tou věčičkou zacházet, aby mi to tu kartu nesežralo. Čekáme, čekáme. Jede nějaký pán, je to Ital, nemluví, teda mluví, ale jen posunky, což je pro postarší Italy typické. Pochopil jsem, že to s tímhle neumí ani on a tak čekám dál. Přijíždí pán na skútru. Z kapsy tahá své zmuchlané penízky a rovná tradičně o stehno. Senzace, pomůže mi, ne, nepomůže ten automat je mimo provoz. To je přesně ta část textu, které nerozumím. Ani skútrista tedy nenatankoval a tak odjíždím s poděkováním hledat jinou pumpu. Je velice brzy, okolo 7 hodiny ránní a to je v Itálii většina lidí pohroužena do spánku a tak projíždím klidným, spícím předměstím Savony, jmenuje se to tady Vado Ligure. Asi tak po 10 minutách jízdy vidím další pumpu s cedulí, že berou i VISA karty což není zatím nijak běžné v určitých částech Itálie. Vystupuji z auta a jdu k opuštěným stojanům a automatu na samoobslužné natankování. Při čtení návodu na obsluhu, tu najednou začne automat sám mluvit a vítat. Návod jsem pochopil, ale obavy ze ztráty jsou větší a tak čekám, zda někdo nepřijede, aby mi to nejdříve ukázal. Nečekám nijak dlouho, přijel nafintěný a usměvavý Ital s mercedesem. Vše se opakuje, kdepak, s tímhle já neumím, já raději za peníze, odpovídá na otázku, zda by mi neukázal co a jak. Ale ochotný je. Bere si z peněženky peníze a jdeme k automatu. Vysvětluje, že jak on vkládá peníze, já jen vložím kartu a pak si jen určím druh benzínu a stojan, fajn. Děkuji za čas, který mi věnoval a jdu to zkusit. Zasuňuji kartu do automatu, ale hlas se ozývá, že karta je neplatná a mrknutím oka nám ji vrací. Nedávám se jen tak odradit a zkouším to znovu. To samé. Pak mi to došlo. Tahle mašinka je otevřená 24 hodin na self servis, bere penízky i platební karty, ale pouze určité platební karty. No jo no, na chvíli jsem zase zapomněl, že jsme v Itálii. Rozhodl jsem se počkat do otevírací doby pumpy, což bylo za půl hodiny, protože nápis jasně informoval, že VISA kartu berou. Čekáme, je teplo, 25 °C a slunce se začíná opírat do předního skla focusu. Víím, že přesný čas pro Italy nic neznámá a tak jsem směřen, že si tu chvilku pobudu, dál stejně jet nemůžu, fuel není. Je za minutu půl osmé a otevírací doba je půl osmá. A světe div se pracovník pumpy přijíždí na skútríku ve slušivém oblečku značky pumpy. Ptám se zda bere VISA karty a on, že ano a tak jsem rád. Natankoval jsem plnou 50 l /51,25 Euro, platím a po chvilce jedu dál. Stále po SS 1 na Savonu a Genovu. Míjím města jako Albissola Marina, Arenzano, která se zvolna probouzejí do nového dne. Kolem 8:30 vjíždím do Genova a tady je den v plném proudu. Dopravní situace je asi tak na 5, jedu krokem, ale plynule. Nejhorší je smrad z výfuků a kroužící skútry, jim je jedno kudy vás předjedou, zleva, zprava. Jedu takhle už 20 km a v protisměru je poněkud prázdné. To je zvláštní, aby do centra města nikdo nejel. Po několika minutách jízdy zjistíme důvod. Bouračka. Dvě auta mezi sebe vmáčkly skútr, nic extra. Nic pěkného. Houkají sanitky a carabinieri a ty sirény jsou ohlušující. Pokračuji takto plouživým tempem ještě asi 2 km a pak provoz řídne a konečně jedu zase normálně. Kolona aut v protisměru nemá konce. Od místa nehody je zácpa až nakonec města, což je dobrých 8 kilometrů. Genova je velmi rozsáhlé město, plné předměstí a malých městeček, počítajících se k Genově. Město samo o sobě je velmi moderní, plné továren, reklamních nápisů a na ohromných moderních stavbách. Plné domů se zrcadlovými okny a na střeších klimatizace. Město spleť silnic, nadjezdů a podjezdů. Plné kamionů a cizinců. Ohromný přístav vám, ale vezme dech. Je rozdělený na nový, nákladní a starý. Ten starý je na druhém konci, než kdybyste někde jeli trajektem. Starý proto, že je to část přístavu Marca Pola, odkud odplul do Indie. Stojí zde několik staveb z 10 století, část starého mola, ale jinak je tu klasicky spousta restaurací, pizzerií, stánků se suvenýry a miliony turistů. Je odtud, ale hezký pohled nejen na moře, ale i starou část města, která se táhne do kopce nad janovskou zátokou. Nový přístav je plný cestovních trajektů, jachet a mola přeplněná autobusy s turisty. Nákladní, není nutno nijak vysvětlovat. Nákladní trajekty, jen když na ně koukáte dlouho, máte pocit, že nikam nedoplují, protože jsou tak zrezivělé a staré. Město nijak uchvacující není až na několik kašen a náměstí, nijak historicky slavných, ale umělecká díla jsou to pěkná. Tímto opouštím Genovu a stále po SS 1, pobřežní silnici s názvem Aurelia, která vede až k Roma, pokračuji dál na velké město La Spezia. Provoz není nijak silný, ale silnice kroutící se podle skal, v serpentínách, jedno město za druhým a stále předepsaná 50 mi bere nervy. Je to vyčerpávající jízda a tak po projetí Chiavari, Lavagna a dalších přímořských letovisek to balím v městečku Sestri Levante najíždím na dálnici. Tahle je snad nejdražší v Itálii, pro množství tunelů a výškových mostů, ale tady bych nechal nervy. Po dálnici A 12 jsem dojel do La Spezie, asi 50 km za 15 Euro. Pokračuji opět po SS 1 podél pobřeží do Carrara a Pisa. Cestou vidím neustále moře, jak se blyští pod paprsky slunce. Na obzoru je vidět několik lodí a nespočetné množství lidí koupajících se ve vlnách. Toto pobřeží lemují vyjma letovisek, neupravené přístupy do moře, samé skály a kameny. Vlny se tříští o vyčnívající kameny a bělostná

Cestopisy od Fictionp

Pokud budete mít jakékoli dotazy, nebo budete hledat radu můžete se mi ozvat na některý z kontaktů:

www.journey.cz, pn265@email.cz, 28057477 ICQ

pěna dopadá zpět na mořskou hladinu, je to pěkný. Projíždím staříčkým městečkem Viareggio a od Pisa nás dělí pouhých 30 kilometrů. Po 13 hodině jsem v Pise a vhodné parkoviště jsem našel nedaleko centra. Vzal jsem potřebné věci a jdu si prohlédnout tu nádheru konečně na vlastní oči. Věž je vážně šikmá, lehce nažloutlé barvy. Turistů je zde mnoho a tak každou chvíli do někoho vrazím ať chci nebo ne. Kostely v okolí této zahrady, jsou v rekonstrukci, ale do některých se můžeme jít podívat, jenže ty fronty jsou tak mohutné, že obětujeme tuto prohlídku a jdeme dál. V Pise není nijak nic co stojí za to. Ve většině měst je tomu tak. Jedna, či více staveb v jednom místě, historické hodnoty v oné nádhře a zbytek města je obyčejné méně či více pěkné město. Při návratu k autu jsem potkal supermarket a tak jsem si zašel pro chleba a vodu. Zásoby totiž došli a tak bylo velmi potřeba něco nakoupit. Po nákupu, okolo 15 hodiny nasedám do auta a pokračuji v cestě po silnici č. SS 1 dále směrem Roma. Míjím Livorno, město s ohromným přístavem a podél pobřeží za sebou nechávám další kilometry. Pobřeží se již mění na upravené, dlouhé pláže plné slunečníků a lehátek. Nic pro mě. Moře je zde klidné a podle lidí stojících daleko od břehu po kolena ve vodě, soudím, že i mělké. Je zde nížinatá krajina nízké domky, sady oleandrů a plantáže pomerančovníků. Na parkovištích blíže k moři není jediné místočko, je horko, 35 °C a pláže jsou plné. Takto je to až do Grossetta. Zde se silnice vzdaluje od pobřeží a tak je cesta rychlejší. Kochám se pohledem na ovocné sady, zeleninové plantáže a těším se až budu mít dneska nohy nahoře. Dojíždím do Civitavecchie, tady odbočuji na špatnou silnici a bum, jsem přímo v centru. Po chvíli bloudění jsem se vymotal a našel opět SS 1. Silnice se opět přiblížila na pohled moře, jedu skrze další turistická letoviska. V Torre Flavia odbočuji na silnici, jejíž číslo bylo neztvrditelné k cíli naší cesty, jezeru, Lago di Bracciano. Jedu přes pustinu, suchá pole, olivové háje a kde nic tu nic, jsme ve vesnici Sasso, dobrá, podle mapy jedeme správně. Jedu dál. Ale žádný ukazatel, žádné informační tabule ani kilometry nesouhlasí. Začínám být nervosní, a tak se otáčím a jedu nazpět, v domnění, že jsme něco přehlédli. Po pár kilometrech stojí u silnice jakýsi zemědělec. Dozví se, že jsem jel správně a asi tak za 5 km bude odbočka a ukazatel na Bracciano. Otáčím focus a jedu podle instrukcí, nebylo to 5 km, ale 10 km, ale důležité je, že ta odbočka tam byla a já v pohodě dojel do městečka Bracciano. Zbývá najít cestu k jezeru a také kemp. Jedu podle ukazatelů, ale jezero stále nikde. Několik kempů jsem minul, v přesvědčení, že jich bude dál více. Ujel jsem asi 15 km a zahlédl lesnoucí se hladinu jezera. Pokračuji v hledání kempu a po chvíli jsem na rozcestí s ukazateli kempů. Jedu doleva, cestou necestou, díry a výmoly, byly této cestě vlastní. Dojel jsem až na břeh jezera, ale po kempu nikde ani památky. Musím vyhledat pomoc nějakého místního, asi o 400 m za námi je prý kemp, ale všude jsou jednosměrky a tak se musím vrátit cestou necestou na to rozcestí a jet tou silnicí doprava. Činím tak. Dojel jsem opět na břeh jezera a kemp nacházím záhy. Po zjištění ceny 19,50 Euro, neváhám a parkuji na určeném místě. Stavím stan, koupelna to jistí a vařím večeři. Jdu udělat nějaké fotky jezera se zapadajícím sluncem, ale nevím co z toho vyleze. Je kolem 22 hodiny a mám toho akorát tak dost. Zalézám do stanu a myslím, že jsem usnul hned co jsem si lehl na záda.

6.den - středa 02.07..03 Bracciano (I)

Teplota: 25°C, Stav tachometru: 6909 km, ujetu: 120 km.

Ráno se budím poměrně brzy a klasika začínajícího dne nastává. Snídaně, koupelna, balení stanu a úklid kufru auta. Po této proceduře jsem nachystán vyrazit vstříc dnešnímu dni. V recepci kempu platím za dnešní noc a po šterkové cestě vyjíždím z kempu a vzdaluji se od rekreační oblasti jezera Bracciano. Jedu po okresní, žluté silnici neznámého čísla, ale podle ukazatele rovnou do Roma. Je to velmi bohatá krajina na zeleň, silnici lemují stromy s nesčetnými reklamami, kempy a upoutávkami na Roma. Nad hlavou mi lítá docela dost letadel a poměrně nízko tudíž jsem usoudil, že metropole Itálie nebude daleko. Provoz začíná houstnout a objevují se typicky červené Ferrari. Jezdí jich zde poměrně dost a těm ostatním pro ně „plechovkám“, dávají jasně najevo kdo je králem silnice. Moc hezká podívaná. Začínají se objevovat první tunely a spousta motorek, které dělají vážně slušný rachot. Dostávám se na předměstí Roma a provoz je silný, jedeme krokem, je 35 °C, 9:30 a tak si jistě dokážete představit ten vzduch a zážitek z jízdy. Jedu 30km a každou chvíli je semafor. Spousta skútrů, mašin a policajtů. Konečně nacházím označení silnice, tak jedu opět po SS 1. Zdá se, že má cesta se může jmenovat „Tour de SS 1“. Začíná se to tu pěkně zacpávat a spíše stojím než jedu. Po půl hodině jsem nedaleko centra a po pravé ruce je obrovské parkoviště docela prázdné. Neváhám a odbočuji k němu. Nějaký maník mě usměrňuje na správné místo a kontroluje rozestupy mezi auty. Beru si potřebné věci na prohlídku Roma a chlapíkovi dávám nějaké drobné na kafe, protože on to zde hlídá, i když je to parkoviště neplacené. Jdu podle GPS směr centrum, ale pro jistotu se ptám u nedalekého servisu zda je to krátká cesta. GPS vypínám po ujištění, že jdu správně, abych trochu ušetřil již tak slabé baterie. Jdu po jedné z méně rušných ulic jak jsem později zjistil. Nejdříve se zdálo, že je tu provoz jak na Václaváku, ale opak byl pravdou. Nekonečné uhýbání před davy lidí a přebíhání

Cestopisy od Fictionp

Pokud budete mít jakékoli dotazy, nebo budete hledat radu můžete se mi ozvat na některý z kontaktů:

www.journey.cz, pn265@email.cz, 28057477 ICQ

silnic mezi kolonami aut, bylo zprvu velmi hektické, ale při uvolněné chůzi zjistíte, že Italům je slušnost vlastní jak na silnici, tak na chodníku. Nestalo se mi, že bych do někomu nechtěně strčil nebo naopak on do mě. Sladné vyhýbání jeden druhému je zde naprosto přirozené. Když vejdete do silnice, automaticky auto plynule přibrzdí a jsou naprosto klidní. O přechodech je zbytečné se zmiňovat, ale přeci.. Když chodec vejde na přechod, auto zastaví, samozřejmě, ale zde se chodci do silnice nemusí dívat nijak dlouho a rovnou tam vejdou, žádný problém, vědí, že se jim nic nestane, tady se totiž jezdí fakt 50 km, ale spíše méně. Zpět na naši ulici. Je zde jedna universita vedle druhé, občůdků dosti poskrovnu. Začínám slyšet cizí jazyky tak je jasné, že se dostáváme do blízkosti nějaké památky. Jsem na náměstí Piazza Santa Maria del Popolo. Uprostřed s vysokým obeliskem, do něhož jsou vryté staré egyptské ornamenty. Náměstí je velké, obdélníkové, na čtyřech rozích, čtyři paláce. Na kratších stranách jej zdobí zahrady, u jejichž vchodů jsou kašny se sochami. Na delších stranách jsou vchody a průchody do dalších ulic a částí Roma. Vlastně každé náměstí je křižovatka. Pokračuji po prohlídce dál na slavné náměstí, Piazza di Spagna. Tomuto náměstí vévodí nádherné schody, ty hlavní široké, bývají plné květin. Z obou stran hlavních schodů jsou schody menší, ale dost široké pro pět lidí jdoucích vedle sebe. Nad schody je dvou věžatá zvonice a pod schody kašna. Je to velmi slavné a pěkné místo v Roma. V současnosti se zde konají módní přehlídky a focení top modelek pro prestižní časopisy. V minulosti byli tyto schody velkou inspirací pro neméně slavného básníka J.C.Byrona. Pokračuji dále k La fontana di Trevi. Tato nádherná barokní fontána je největší v Roma, je dlouhá 20 metrů a vysoká 26 metrů. Zobrazuje sousoší vodního božstva, je postavená na místo starší kašny v 18 st. Také ona skrývá legendu jako každá pamětihodnost v Roma. Kdo vhodí do kašny minci, vrátí se sem. Mírím na Náměstí piazza di Venezia, kde stojí Kapitol. Za fašismu zde sídlil Mussolini, ale dnes je zde národní museum s renesančními uměleckými díly. Je to velmi rušné místo, jezdí tu mnoho aut a autobusy s turisty se to tu jen hemží. Zeměpisně je to střed Roma. Obejdu náměstí ze všech stran a dostávám se na rušnou třídu, kterou přicházím k antickým ruinám Forum Romanum. Za benátské republiky toto místo bylo tržištěm a později se stalo politickým a obchodním střediskem Roma, kde vznikly nádherné stavby. Basiliky, haly a pomníky. Je to rozsáhlé místo, kde neustále pracují archeologové a hledají nové a nové poznatky. Podél hlavních budov, nyní ruin, je hlavní třída vedoucí ke Colosseu, kterou po levé ruce lemují sochy všech imperátorů. Docházím ke Colosseu. Stavba červenohnědé barvy je okouzující. Ovšem davy turistů a vlezlých průvodců za 10 Eur je odpuzující. Zběžně jsem obhlédl centrum zábavy pro Césara a pro obrovskou frontu na lístky dovnitř Colossea, raději odcházím a prohlížím si druhou stranu Forum Romanum, Romanum sites (vykopávky), které se táhne v podstatě v kruhu od musea okolo Colossea zpět k museu z druhé strany. Přicházím ke kostelu Santa Maria sopra Minerva. Nádherná bílá gotická stavba na slunném náměstí. Pokračuji k Pantheonu. Jsou zde nějaké zpívající studenti a tak uprostřed Pantheonu utvořili kruh a dali se do zpěvu. Akustika je pěkná a zpěv také. Není divu, že všichni ostatní jsou tiše a vychutnávají si zpěv. Po dopění si vzali své batožiny a jdou zase dál. Pantheon má krásně vymalovanou kopuli a je vysvěcen na křesťanský chrám. Jdu dál. Zanedlouho jsem na velmi slavné Piazza Navona z 16 st. Je zde barokní kostel Sant'Agnese in Agone a tři nádherné kašny v řadě za sebou. Ta uprostřed je kašna čtyř řek, na každé světové straně je v kašně socha, kterou protéká voda, znázorňující řeku. Je zajímavá. Mírím k Vatikánu a náměstí San Pietro. Přecházím Tiberu po mostě Ponte San Angelo a jdu k Vatikánu. Fakt bomba. Vystál jsem si frontu dovnitř, ale zapomněl jsem se náležitě přiblížit a tak jsem musel oželet Sixtinskou kapli. Vatikán byla poslední zastávka a tak se vydávám nazpět k autu. Blíží se 17 h a chci ještě dojet do Tivoli nedaleko Roma. Jdu různými uličkami plnými pizzerií, restaurací a občůdků. Ulice se začínají plnit lidmi vracejících se domů z práce. Horko je poněkud nepříjemné, ale často se objevují na ulicích fontánky s vodou a tak se můžu osvěžit. Asi po půl hodině docházím k autu, je obestavené jinými auty naprosto ve stejném stavu, v jakém jsem ho ráno opustil. To nebývá na italských parkovištích obvyklé. Uvnitř auta je 46 °C a tak nejdříve dělám klimatizaci přes všechny dveře. Po asi 20 minutách vyřídím směr Tivoli, ale vůbec nevím jak se odsud vymotám, protože nemůžu najít ukazatel na silnici, na kterou potřebuji najet, abych byl venku z tohoto vzrůstajícího blázince. Po několika desítkách minut a najetých 30 km nacházím konečně SS 5 a pouštím se po ní na Vila Adriana. Po ujetí asi 5 km začínám stoupat do serpentín k městečku na skalnatém kopci. Zanedlouho jsem byl v něm, v Tivoli. Je to město proslulé nádhernými kaskádovitými vodopádky a zahradami, především známe z filmů a pohádek. Po informování u místní benzínky mě směřují zpět a radí, kde zaparkovat bez potíží. Činím tak, našel jsem parkoviště a vydal se hledat zahrady. Obešel jsem náměstí a našel park s jedinou, mírně řečeno nijak nádhernou kašnou, ale po zahradách ani vidu ani slechu. Jdu dál a na mírném vyvýšení města stojí pevnost trojúhelníkovitého tvaru se třemi věžemi. Dovnitř jsem žádný vstup nenašel, a tak jdu dál a doufám, že najdu zahrady. Nakonec zjistím informaci u nějakých místních Italů a podle jejich rady se vydávám k očekávané kráse. Docházím opět k náměstí s onou kašnou, ale jdu na druhou stranu, kam jsem předtím nešel. A tam to bylo. Úzkou uličkou přicházím ke vstupním dveřím, ale směla, už je zavřeno, sakra to je pech. Jediné co mě mírně uklidňuje je fakt, že i kdybych nebloudil, nestihl bych to ani tak. Tak mírně zklamán jdu zpět k autu a pokračuji dál v cestě po SS 5, přes Passo Corese, Palombara. Sjíždím na SS 4 a směřuji na Rieti. Cesta je celkem v pohodě. Provoz mírný, ale díky Apeninám je to samá zatáčka,

Cestopisy od Fictionp

Pokud budete mít jakékoli dotazy, nebo budete hledat radu můžete se mi ozvat na některý z kontaktů:

www.journey.cz, pn265@email.cz, 28057477 ICQ

stoupání a klesání a tak rychlost není nijak závratná. Je už okolo 22 hodiny a zde kempy nejsou nebo jsem je nenašel. Asi 25 km před Rieti v městečku Sabino to balím a dnes končím na parkovišti. Lehce večeřím a zalézám na sedačky forda.

7.den - čtvrtek 3.07.03 Sabino (I)

Teplota: 20°C, Stav tachometru: 7029 km, ujeto: 173 km.

1.tank: 19.8 l / 20 Eur, Aquasanta Terme (I)

Ráno se probouzím se svítáním a tak trošku rozlámán vylézám z auta. Ani nevařím čaj, nějak není nálada a tak chroupu nějaké sušenky a vyrážím do cíle naší cesty do Centobuchi.(čti čentobuky) Jedu po SS 4 na Rieti, provoz je zatím velmi slabý, města ještě spí. Během chvilky jsem v Rieti a pokračuji dál směrem na Ascoli Piceno. Projíždím několika probouzejícími vesničkami a stále stoupám a klesáme v říši Apenin. Cesta je poměrně v pohodě, provoz není nijak závratný. Vzduch tady voní čistotou. Jsou zde krásné zelené lesy jako u nás na Šumavě. Míjíme Citareale, horská vesnička kde je svatostánek s pramenem minerální vody zasvěcené panně Marii. Asi po 40 km tankuji v Aquasanta Terme 19,8 l / 20 Eur. Jsem už vážně velmi blízko cíly a tak mě žene zvědavost a nedočkavost co je nového. Tak se příliš nezdržuji a pokračuji dál. Je něco po 8 hodině a je 36 °C, což je poměrně dost. V Ascoli Piceno sjíždím na spleti nadjezdů a podjezdů na SS 16 směrem na San Benedetto del Tronto (dále jen S.B.D.T.). Jedu po pěkné silnici, průmyslovou a nákupní zónou, mezi poli slunečnic a olivových hájků. Sucho je tady velice znatelné a místo zelených luk a kopců jsou velké žluté, od slunce spálené plochy. Už vidím známá místa, známe obchůdky a benzínky. Projíždím mini městečky jako je Stella a oblíbené Centobuchi. Má cesta, ale tady pro dnešek nekončí a jedu rovnou do S.B.D.T, kde si musím vyjednat kemp. V 9:30 končím na parkovišti před kempem, ale je dost brzy a taky se mi nechce platit rovnou celý den. Projdu se zatím podél moře, zjistím novinky za uplynulý rok a zajdu také do práce za Vincenzem. Moře je stejné. Písku je tu také dost, na můj vkus až příliš, ale... jdu dál po promenádě, která je fakt pěkná. Záplavu hotelů a restaurací s vyhlídkou na moře odděluje silnice pro jednosměrný provoz, který od stezky pro cyklisty a běžce (těch je tu také dost a těch na kolečkových bruslích také není málo) odděluje stromofadí oleandřů. Široký chodník lemuje kolona palem a z druhé strany obchůdky a cukrárny, které jsou otevřené až na večer, kdy zde začíná život a obchod. Promenáda je tak dlouhá a plná barev, že nedohlédnete na její konec. No jo, jen tak pro nic za nic se tomu tady neříká " Palmová riviéra ". Nejvíce se tady změnilo to, že pláže jsou plné slunečníků a lehátek, tedy placených pláží, občas se objeví průchod k moři kde je vlastně volná pláž. Začíná to tady být silně jako v Bibione. Došel jsem před Vincenzovu práci a tak se jdu podívat, zda maká. Ano, už vidím jeho fiestu a tak vím, že ho tady najdu snadno. Jdu dovnitř a Vincenzo mě vítá s otevřenou náručí, italským líbáním a slzami v očích. Je to fajn chlap. Domluvili jsme se, že se večer sejdeme v Centobuchi v baru a náležitě se uvítáme, abych ho teď moc nerušil, vypadá to, že má práce nad hlavu. Vracím se zpět ke kempu, už je kolem poledne a tak jdu do recepcce se zapsat. Vše bez problémů, jen s takovou cenou jsem nepočítal. Oproti loňskému roku podražili o 5 Euro. Fasuju elektronický klíč na závoru otevírající se na senzory, ale zlobí a dělá si to, co chce stejně jako loni i předloni. Konečně se mi podařilo projet a také dát dolů závoru a hledám si vhodné místo k pobytu. Vybaluji stan, spacáky atd. a jdu do sprchy, je vedro tak mi to jistě udělá dobře. K mé spokojenosti se tak stalo a dokonce jsem zjistil, že teplá voda již není na žetony a tak jim promíjím to jejich zdražení. Jdu k moři a jsem rád, že jsem tady. Moře je jak kafe, fakt je teplé, z informačních tabulí zjišťuji, že má 27 °C. Cachtám se do večera. Okolo 18 hodiny jdu do kempu, něco málo pojíst a nachystat se na večer, kdy se sejdeme v baru s Vincenzem. Ve 21 hodin jsem v Centobuchi a vítáme se opět. Pijeme kávu, pivo. Dám mu malý dárek, co jsem mu přivezl z Čech. Je nadšen a to je to nejlepší na dnešním dni. Seznamuji se s kamarádem Vincenza. Je to motorkář, myslí si o sobě jak je tvrdý, ale podle českých měřítek je to veselý hoch v maskáčovaném oblečku (prostě u nás by ho za tvrdáka nikdo nepovažoval). Vlastní tříkolku modré metalízy a je na ní náležitě pyšný. Neustále nadává a proklíná všechny svaté, což v Itálii není paradoxně nic neobvyklého. Musím být do 24 hodin v kempu, protože se automaticky zavírá hlavní brána a mám klíče jako každý v kempu pouze od závor. Loučím se tedy před půlnocí s kamarády a domlouvám se na sobotě zase tady ve stejnou dobu. Odjíždím směr kemp, bravurně otvírám a zavírám závoru a chvíli po půlnoci zalézám do stanu. Jsem kapku utahaný z cesty a tak se musím vyspat.

Cestopisy od Fictionp

Pokud budete mít jakékoliv dotazy, nebo budete hledat radu můžete se mi ozvat na některý z kontaktů:

www.journey.cz, pn265@email.cz, 28057477 ICQ

8.den - pátek 04.07.03 San Benedetto del Tronto (I), kemp Teplota: 25,3°C, Stav tachometru: 7202 km, ujeto: 0 km.

Ráno vstávám okolo 8 hodiny, je teplo a jsem dostatečně odpočinitý. Vegetím v kempu celé dopoledne, nějak mě dnes moře neláká a pomalu se seznamuji s okolními obyvateli kempu. Jsou tu s karavany chovanci z ústavu pro mentálně postižené z Německa, byli tu i loni a jsou velice milí a slušní. A také je tu nonna se Simonem. Je to postarší dáma s vnukem, kterou zde potkávám již třetím rokem. Simon je 4 letý raubíř, který je drzý a uřvaný jako správný Ital. Kempem se neustále ozývá Simóne, Simóne!! Okolo 13 hodiny jdu na nákup do asi 1,5 km vzdáleného supráče. Ceny jsou celkem slušný oproti obchůdkům u moře. Nakupuji chleba, vodu, víno, sýr, olivy a samé důležité dobroty. Okolo 15 h se vracím, najednou je hrozné dusno a zataženo, děláme si jídlo a popíjím vínečko. I když jsem se flákal a nic nedělal den utekl jako voda, také jsem napsal SMS Giancarlovi, dalšímu italskému příteli, aby věděl, že už jsem tady. Něco kolem 20 hodiny se začíná zvedat vítr a spadně několik kapek. Čekám, zda se rozprší a nebo ne, ale po chvíli je jasné, že začíná pršet. Lezu do stanu, a trávím večer odpočinkem a s dobrým vínem. Usínám ani nevíme jak, a vítr a déšť také chvíli po půlnoci utichá.

9.den - sobota 05.07.03 S.B.D.T. (I), kemp Teplota: 26°C, Stav tachometru: 7202 km, ujeto: 14 km.

Ráno vstávám okolo 7 hodiny a nebe je jasně modré. Po včerejších dešti ani památky. Je teplo asi 26 °C, ale vítr je silný až nepříjemný. Zvedá veškerý prach a listí co se v okolí nachází. Snídám a zbytek dopoledne polehávám ve stanu. Po poledni vyrážím k moři, jsou zde neobvykle velké vlny a na břehu je spousta vyplavených chaluh. Nejspíš se semlelo cosi v noci na moři a proto ten vítr. Ukládám se na karimatku a doufám, že strávím klidné odpoledne. Omyl, nejen že se na pláž nahrnuly záplavy Čechů a Slováků, kteří jak známo jsou velice neomalení, přechytralí a řvou, vítr, který se zprvu utišil, opět nabírá na síle a po chvíli jsem zasypán horou písku. Máme ho všude, v uších, v nose, za plavkami, zkrátka hrůza a do toho ty český kecý. Okolo 15 hodiny mě přestalo bavit dělat řízek, tak jsem šel zpět do kempu. Je hezky zelený a tak je o stín postaráno, hlavně tu nelítá písek. Došel chleba, tak se vydávám na nákup. Vracím se asi okolo 18 hodiny a to je akorát na vaření večere, na 22 hodinu mám být zase v baru, kde mám sraz s Vincenzem a snad přijde i Adriano, abych si taky trošku pokecal Anglicky. Adriano je jediný anglicky mluvící Ital co znám. Jsem v baru v Centobuchi a Vincenzo již čeká, několik zdvořilostních vět, jaký měl den apod. a už probíráme zítřejší motorkářský sraz. Před půlnocí se loučíme a já jedu do kempu. Jdu hned spát, abych byl odpočinitý na zítřejší akci.

10.den – neděle 06.07.03 S.B.D.T. (I), kemp Teplota: 21°C, Stav tachometru: 7216 km, ujeto: 113 km.

Ráno vylézám ze stanu o něco dříve než je obvyklé a snídám. Snažím se být potichu, protože v kempu se ještě spí, ale brzy začínají vylézat první ranní ptáčata. V 8 hodin mám být na stanoveném náměstí v Centobuchi. Je něco kolem 8 hodiny a já jsem na místě. Vítám se s Giancarlem a Nicolou a ostatními kamarády. Vincenzo mě zapisuje do svého sešitu návštěvníků srazu a jako správný organizátor informuje své okolí megafonem o průběhu akce. Vincenzo je prezidentem moto klubu v tomto regionu a je na to náležitě pyšný. V Itálii je sraz o něčem jiném než u nás. Především je jednodenní a je to sraz kamarádů, kteří se přijeli projet, popovídat s kamarády a společně se najíst. Vždy je perfektně naplánovaný a zorganizovaný. Dávám si snídani v nedaleké cukrárně, je v ceně vstupného na sraz. V 9 hodin vyrážíme všichni podle plánované trasy. Projíždíme malými vesničkami, lidé stojí u silnic nebo vyhlíží z okna a mávají projíždějícím motorkám, ty na oplátku troubí o sto šest. Začínáme stoupat do Apenin a vzdalovat se od moře, serpentiny, lesy, olivové háje, pole slunečnic, vinice, nádhera. Dojíždíme asi na 50 km trasy, kde je malé občerstvení, tradičně dle italských zvyků i požehnání od kněze. Po požehnání si prohlížíme malou farnost, s malým kostelíčkem a překrásnou zahradou plnou pávů. Fakt oáza klidu. Asi po hodině odjíždíme dál do stanoveného místa na oběd. Horské městečko Rotella, ležící na

Cestopisy od Fictionp

Pokud budete mít jakékoliv dotazy, nebo budete hledat radu můžete se mi ozvat na některý z kontaktů:

www.journey.cz, pn265@email.cz, 28057477 ICQ

vrcholku jakéhosi masivu a s vysokým kostelíčkem je vidět již z dálky. Při první návštěvě mých přátel před třemi lety jsem tady již byl a tak mi známá místa vyvolávají hezké vzpomínky. Všichni parkujeme a jdeme dovnitř restaurace La Madonina. Začínáme obědovat, několik chodů, několik desítek lidí. Servírky a číšníci poletují jak hadry na holi, ale vše lehce zvládají. Po asi 2 hodinách začíná Vincenzo prodávat lístky do loterie. Začíná vyvolávat čísla, která vyhrávají a začíná kolotoč rozdávání cen. I já jsem letos vyhrál spoustu blbinek, například baterku, lampičku, apod. Nakonec předával poháry a trofeje všem prezidentům klubů, kteří se dnes zúčastnili. Ani já, jsem nebyl žádnou výjimkou a dostal jsem krásnou rytou plaketu jako věnování. Bylo to velmi hezké až dojemné. Okolo 19 hodiny jsem v kempu. Je docela zaplněný karavany a novými stany. Nějací Slovinci a Holanďané, zkrátka je druhý víkend prázdnin a tak se to začíná naplňovat. Jsem tak přejeden, že už se nemůžu skoro ani hýbat. Jen sedím vedle stanu a popírám vínko. Jdu spát brzy, jsem nějak zmožen. Zítra odpoledne přijede Giancarlo s Patrizií, nevím co si na mě nachystali a tak musím být fit.

11.den - pondělí 07.07.03 S.B.D.T. (I), kemp
Teplota: 25,3°C, Stav tachometru: 7329 km, ujetu: 12 km.

Se vstáváním jsem to nijak nepřehnal a v klidu trávím dopoledne ve stínu stromů v kempu. V 11 hodin mě to přestalo bavit a tak jsem vyrazil na pláž. Okolo 15 hodiny se vracím zpět do kempu. V 17 hodin přijel Giancarlo s Patricií a hned bylo veselo. Jeli jsme na výlet do 25 km vzdáleného Ascoli Piceno. Je to nevelké město s starobylým centrem. Mají tady mnoho kostelů a museí, starých budov, ve kterých dnes sídlí různé úřady. Ve starém centru našli při opravách dlažby staré římské ruiny a tak je celé centrum obeháno pletivem, za kterým vidíte nejrůznější vykopávky a ruiny. Schody, sloupy, studny a mnoho dalšího. Dali jsme si zmrzlinu a procházeli se starobylým městem. Při návratu zpět jsme se zastavili v nově postaveném supermarketu, něco jako Tesco a dívali se na různé zboží. Ceny jsou naprosto srovnatelné jako u nás, až na sýry, ovoce a maso. To je podstatně dražší. Koukám na konvičky na kávu, myslel jsem si, že si ji koupím a budu si doma vařit i kafičko, podle Italského způsobu. No jo, jenže to jsem neměl dělat před Giancarlem a Patricií. Hned jak to viděli, hned přiskočili a konvička byla v košíku. Koupili mi ji, nechtěl jsem, ale jim se nedá moc odporovat, Ital když chce, nikdo ho nezastaví. Tak je konvička doma i s italským kafem do zásoby. Po 21 hodině se vracíme, na dálnici je nějaká nehoda a tak se jen šouráme v koloně aut. Konečně se to rozjíždí a my jsme na místě v S.B.D.T.. Loučíme se spolu, oni pokračují domů, mají to odtud ještě 70 km. Nějak se do mě dal hlad a tak jedu do Centobuchi do mé oblíbené pizzerie na jídlo. Dávám si samozřejmě pizzu, letos jsem pravou ještě neměl. Okolo 23 hodiny se vracím do kempu a jdu spát.

12.den - úterý 08.07.03 S.B.D.T. (I), kemp
Teplota: 25°C, Stav tachometru: 7341 km, ujetu: 15 km.

Ráno je jako každé jiné. Okolo poledního vyrazím k moři a tady jsem zhruba do 16 hodin. Posedávám u stanu a kecám s různými spoluobyteli kempu. Něco málo vařím a na 22 hodinu opět uháním za Vincenzem do Centobuchi do baru. Já si dávám kávu. Kecáme a probíráme dopravní předpisy. V Itálii se dost zpřísnili, jedou na body. Za přestupky dávají body a za pět bodů, seberou papíry, třeba i na dálnici. Auto odtáhnou do místa bydliště a dotyčný bez papírů může jít třeba pěšky. Mají z toho dosti velké trauma. Před půlnocí se loučíme a já zase uháním zpět do kempu.

13.den - středa 09.07.03 S.B.D.T. (I), kemp
Teplota: 23°C, Stav tachometru: 7356 km, ujetu: 4 km.

Ráno je obvyklé, jen jsem si kapku přispal. Po snídani jdu k moři a jsem tam asi do 14 hodin. Mám děsný hlad a tak jedu nakoupit. Odpoledne přichází Giancarlo a Patrizie a zastihli mě při obědě. Nevěřili vlastním očím, jak si mažu bagetu máslem, k tomu přikusujeme kousky sýra a párků. Měli kapku šok, ochutnat nechtěli, že obědvali polentu. Jejich škoda. Všichni společně s Vincenzem a ostatními jedeme na Montepandone na večeři. Doufám, že už přijde i Adriano. Zatím jsem ho pro jeho pracovní vytíženost letos ještě neviděl. Ještě mám spoustu času a

Cestopisy od Fictionp

Pokud budete mít jakékoliv dotazy, nebo budete hledat radu můžete se mi ozvat na některý z kontaktů:

www.journey.cz, pn265@email.cz, 28057477 ICQ

tak se procházíme s Giancarlem a Patrizií po promenádě a kecáme o všem možném, není to žádná sláva s tou plynulou konverzací, ale rozumíme si a to je hlavní. Na 20 hodinu jsme v Centobuchi, kde máme sraz s ostatními. Po chvilce se scházíme všichni očekávaní a konečně se vítáme i s Adrianem. Zanedlouho vyrážíme na Monteprandone. Je to starobylé, horské městečko s nádherným kostelem z 10 st. Je večer a už jsme tam nemohli nakouknout, ale už i z venku bere dech. Nádherné klenby, malovaná okna a spousta pěkných znaků té doby. Uvnitř tohoto kostela, spíše vedle něj je restaurace, výborná. Zde jsme se usadili a začali po objednání baštit. Zdrželi jsme se asi do 23 hodin a pak mě odvezli až před kemp. To je poslední den co se vidíme s Giancarlem a Patrizií a tak se loučíme se slovy, že doufáme, že teď navštíví oni mě. Ještě sedím chvíli před stany a trávím výbornou pizzu a božské tiramisu, mimo jiné. Z ničeho nic začalo strašně bouřit a blyškat se. Asi za půl hodiny začalo mírně kapat a tak jsem přikryl stan celtou a zalezl do stanu. A dobře jsem udělal. Takovou průtrž mračen jsem ještě neviděl a v Itálii už vůbec ne. V mžiku bylo okolo stanu bláto a louže. Příjezdová cesta vyznačená asi 7 cm obrubníky se začala plnit vodou až byla, po okraj plná ne vody, ale bahna a listí. Ve finále se ucpal kanál a tak se začalo vše hromadit před ním. Děšť pomalu ustával a zase přidával. Stan jak jsem ráno zjistil, je do třetiny ohozen blátem. Okolo 2 hodiny ráno vše utichá, ale fouká dost silný vítr a tak sundávám celtu, která mě zachránila a v klidu usínám.

14.den - čtvrtek 10.07.03 S.B.D.T. (I), kemp
Teplota: 21°C, Stav tachometru: 7360 km, ujeto: 13 km.

Ráno je moc pěkně, teplota je přiměřená a vzduch jedna báseň. Uklízím tu spoušť z noci a pomalu v klidu snídám. Jak si tak sedím, přijíždějí dobří známí ze Slovenska, seznámili jsme se tu před 2 lety. Vítáme se a máme radost, že se zase vidíme. Nacházejí si svůj flek a chystají se k moři. To já ještě zrovna ne a tak jdou napřed. Naobědval jsem se a okolo 13h jsem vyrazil také. Vrátil jsem se okolo 16 hodiny a měl jsem toho dost. Do vody se stejně nedalo vlézt, protože včerejší bouřka splavila do moře vše co šlo. Voda byla hnědá, pěnila no fuj! Podvečer jsme strávili klábosením se Slováky a vyprávěli si co se přihodilo za ty dva roky co jsme se neviděli. Na 22 hodinu jsem zase pláchl do Centobuchi kde čekal Adriano, Vincenzo a ostatní kámoši. O půlnoci jsem zase v kempu, Slováci ještě nespí a tak jdu na chvilku na pocek. Okolo 2 hodiny jdu spát, značně unaven.

15.den - pátek 11.07.03 S.B.D.T. (I), kemp
Teplota: 26°C, Stav tachometru: 7373 km, ujeto: 14 km.

Vstávám tradičně okolo 8 hodiny a uklízím auto, menší přípravy na zítřejší odjezd. Dnes se chystám vyrazit na výlet do supermarketu do Ascoli Picena a koupit si k té konvičce i hrníčky. Slováci se chtějí jet také podívat a tak vyrážíme společně jejich autem. Oni nakupují zásoby vody apod. a já jsem si koupil nádherné malé hrníčky s podšálky a spoustu dalších věcí. Strávili jsme tak celé dopoledne a jeli zpět. Dal jsem si oběd a vyrazil k moři. Dnes si jej užívám naposled. Jdu, kousek dál po promenádě na jinou pláž, protože moře je stále špinavé. Tady totiž u kempu vtéká do moře nějaká říčka a teď po deštích špiní okolní pláž. Jdu asi o 1 km dál proti proudu, kde je voda podstatně čistší. Cachtám se až do večera. Po návratu do kempu volám Nicolovi, že vyrážím v 10 hodin zítra z kempu a dorazím k němu asi tak okolo 12 hodiny. Pozval mě totiž na oběd. Zítra, mě bude čekat na výjezdu z dálnice, odsud je to asi 50 km. Ve 21 hodin odjízďím na rozlučku do Centobuchi, kde na mě už všichni čekají, dokonce i ti, kteří mě letos viděli poprvé. Vincenzo donesl spoustu dárků, že ani nevím jak poděkovat, je smutný, že odjízďím, ale co se dá dělat. Docela rád bych zůstal a nevracel se domů do toho půlročního marastu. Nejsem zrovna milovník zimy. Před půlnocí se loučíme zase na několik měsíců a leze na nás splín. Snad příští rok. V kempu jsem opět na čas, před zavřením brány. Slováci přijeli chvilku přede mnou a tak pokračuji v rozlučce s nimi u slivovice. Těžko říct kolik bylo hodin, když jsem šel spát, ale ráno ještě nebylo.

Cestopisy od Fictionp

Pokud budete mít jakékoli dotazy, nebo budete hledat radu můžete se mi ozvat na některý z kontaktů:

www.journey.cz, pn265@email.cz, 28057477 ICQ

16.den - sobota 12.07.03 S.B.D.T. (I), kemp

Teplota: 27°C, Stav tachometru: 7387 km, ujeto: 276 km.

1. tank: 48,17 l / 50 Euro, Porto di Ascoli (I)

Dneska ráno je fakt vedro. Balím spacáky a stan a za několik chviliek jsem připraven vyrazit. Moc nesnídám, znám Nicolu a jak dobře vaří jeho manželka. Loučím se nonnou a Simonem, se Slováký a ostatními obyvateli kempu. Tady je to vždy jak jedna velká rodina, až na výjimky. Okolo 10 hodiny vyrazím do recepcie kempu abychom zaplatil, dostal jsem 10% slevu a tak jsem platil 190 Euro za 9 nocí. Nechtělo se mi za dálnici platit a tak jedu podél pobřeží do Sant' Elpidia, kde bydlí Nicola. Před dvanáctou jsem na výjezdu z dálnice, kde má čekat a co myslíte? Otázka za 10 000, nebyl tady. No známe to, Italové všude chodí pozdě. Telefonem zjišťuji, že na mě čekal od desíti, tak ať počkáme. Asi chyba v domluvě. Nicola přijel během 10 minut a omluvy byli dlouhé na obou stranách. Ukončil jsem to otázkou „no problem?!“ A Nicola odvětí s italským šarmem: „no, no problem.“ Jeli jsme k němu domů a tam vysvětlování začalo na novo. Ale manželka je moudrá žena a pochopila vše na poprvé. Měli jsme k obědu výtečné špagety a hromadu mořských potvor. Od chobotnic po olihně a krevety, vše fritované, výborné. Nakonec byla nějaká mořská ryba, ta neměla chybu a nakonec salát s olivovým olejem. Lidi, ještě teď mám tu chuť na jazyku. Kapku jsem se přežral a tak když po kávě, prohlídce domu a garáže, (Nicola sestavuje motorky) v 15:30 hodin odjíždím, mám pocit, že mi praskne pupek. Ovšem výhoda italské kuchyně je, že se nacpete jak prase a za chvíli to slehne, že máte pocit, že jste jedli zeleninu, je úžasně lehká. Vyjždím ze Sant' Elpidia po SS 16, mjíme Civitanova Marche, Porto Potenza, Baracola až do Ancony. Tahle cesta není nijak krásná, velký provoz. Snad jen vyhlídka na moře. Ancona je obrovské přístavní město, samá továrna a nákupní zóna, je to velkoměsto. Naštěstí jej mjíim jen na okraji a nemusím do něj zajíždět. Pokračuji dále směrem na Ravenu. Po SS 16 jedu do Fano, kde najíždím na dálnici A 14 a jedu po ní až do Beleária za 2,70 Euro / cca 60 km. Zde sjíždím zase na SS 16 a blížím se k Raveně. Podél pobřeží mjíim další přímořská letoviska a řeknu vám, že tady bych vážně dovolenou trávit nechtěl. Moře bez vln, jenom písek kam dohlédneš, bez fauny a flory. Na druhou stranu dálnice a placka, není tu kam jít, snad jen do města utrácet za předraženou pizzu a zmrzlinu, no, na tom je to založené. Mjíim tedy Igea Marina, Casenatico, Cervia, a Ravenu. Už z dále vidím ruské kolo. Dneska končím v Lido Adriano, což je obdobné letovisko jak se již výše zmiňuji. Hrůza. Mám tu jednu známou, dělá delegátku CK a tak přespím dnes u ní. Asi po 20 km za Ravenou, vidím ukazatel na Lido Adriano a odbočuji. Bloudím tu jako snad ještě nikde, a navigační systém Jitky (kámóška) na telefonu i na po třetí selhal. Domlouvám se, ať přijede a popsál jsem jí kde jsem. Jsem svědkem docela kruté rvačky mezi místními mladíky a říkám si, že tohle jsem v Itálii ještě fakt neviděl. Dva se rvali, a asi čtyři drželi každého z nich. Mlátili se pěstmi i helmami, až skončili uprostřed silnice. Vše trvalo asi tak 3 minuty, ale stálo to za to, jen nevím, kterému to přineslo větší užitek nebo ran. Konečně je tady Jitka, přijela si pro mě na kole a naviguje mě směrem ke svému apartmánu. Jako první jdu do sprchy, co si budeme nalhávat, Jsem totálně spocený. Sice přežráný od Nicolý přešlo a žaludek se začíná hlásit o slovo. Kolem 22 hodiny už to nemůžu vydržet a jdu i s Jitkou do města na pizzu. Tohle místo je fakt oťresné. Turisté bydlí v klasickém paneláku s výtahem, je tu děsně horko, výhled na moře tu sice je, ale pokud chce někdo koukat večer i ráno na vrtné plošiny, dobře mu tak. Večer je tu patřičně živo, hraje hudba, z kazeťáků, ale i živá a různí šašci s mikrofony běhají mezi lidmi. Ponejvíce se baví Němci, kterých tu je jak nasr... Dávám si pizzu a pivo v jednom fast foodu a jsem docela spokojen. Tady je zavedeno v restauracích, že se platí povinně kuvert 1,50 euro / osoba, a nebo si musíte dát, alespoň jedno pivo, jinak vás neobslouží. Tomuhle říkám vydírání turistů. Jakoby už tak neměli vyšší ceny než je obvyklé. Kolem půlnoci jdeme zpět a sedíme na terase onoho paneláku, zvaný apartmán Belveder a popjíime místní vínečko, ujde. Kolem druhé to balíme a jdu do hajan, zítra mě čeká dojíždka až domů.

17. a 18. den - neděle 13.07.03 Lido Adriano (I), u Jitky

Teplota: 29°C, Stav tachometru: 7663 km, ujeto: 1097 km.

1.tank: 29,9 l / 27 Euro, St. Michel (A)

2.tank: 11,7 l / 30,- Kč, Nupaky – Praha (CZ)

Je 7 hodin a vstávám, je vedro jak v sauně, 29 °C, snídám, balím si věci. V 8 hodin se loučíme s Jitkou a jedu směr domů. Vymotávám se z tohoto příšerného místa a najíždíme zpět na SS 16 směrem na Mestre. Tady jsem se kapku zamotal, blbě jsem odbočil a zajel jsem do centra. Nezbyvá než se otočit a pokusit se dostat zpět na SS 16. Jenže ono to není tak jednoduché, jak jsem si myslel. Je uzavřená spousta silnic okolo nějakých továren a je tu děsný zmatek, takže ukazatele mi moc nepomůžou. Dopravu řídí laxní policajti a ptát se jich nemá cenu, jim

Cestopisy od Fictionp

Pokud budete mít jakékoliv dotazy, nebo budete hledat radu můžete se mi ozvat na některý z kontaktů:

www.journey.cz, pn265@email.cz, 28057477 ICQ

je to jedno, cesta je tu stejně jedna a všechny posílají stejným směrem. No nic, nedá se nic dělat, jedu dál. Supr, dostal jsem se na začátek průmyslové zóny před Mestre, tudy jsme jeli ještě před špatným odbočením, tak je to v suchu. Po chvilce jsem na té osudné odbočce a nyní odbočuji správně na silnici č. 309 směrem na Treviso. Jedu po okresní silničce, občas projedu tichým městečkem, nikde nikdo, je horko a všichni jsou spíše schovaní ve svých chladných domech. Projíždím Conegliano a odbočuji na SS 13 na Pordenone. V dáli jsou vidět první vrcholky Alp. Je nádherně modré nebe a slunce pálí snad jak na Sahaře. V Pordenone odbočuji na S 463, je 12 hodin a projíždím již dobře známými místy jako je Gemona dell Friulli. Již jsem několik desítek kilometrů mezi kopci, tak je cesta o něco zábavnější a je na co koukat. Alpy jsou prostě nádherné, pokud se vyvede počasí, že nebe je modré bez mráčku, vyniknou všechny ty barvy. Těsně před Osopo stavím u silnice, kde prodávají melouny, že si koupím na cestu. Chlápek jsem vyrušil od oběda, ale zdá se, že mu to absolutně nevádí s úsměvem mi vybral meloun podle mých představ. To by se u nás asi jen tak nestalo. Vybral jeden a dal ho na váhu. 10,5 kg! Za 1 kg chtěl 0,80 Euro, tudíž po mě chtěl 8,5 Euro což je zhruba 250 Kč. To je i na mě moc za jeden meloun. S omluvou jsem poděkoval, ale protože je to moc drahé, chtěl jsme slevit a nebo jen půlku, však o tom nechtěl ani slyšet, tak jsem s díky odešel. Popřál mi šťastnou cestu a jelo se dál. Najíždím na dálnici E 55 a ve 14 hodin jsem na hranicích, platíme 4,10 Euro. Vjíždím do Rakouska a nebe se začíná zatahovat, je to jasné, blížíme se domů a zase bude hnusně. Teplota klesla z 35 °C na 27 °C a je to docela znatelné. Na Hranicích jsem koupil nálepku na dálnici za 7,60 Euro a jedu směrem na Spital a Gmund. Tady se jede moc pěkně, silnička jak namalovaná. Po chvilce jsem před placeným tunelem, sjíždím z dálnice a projíždím přes Katschberg a moc pěkné rakouské městečko St.Michel. Tady doplňuji zásoby benzínu 29,9 l / 27 Euro a pokračuji na Obertauern. Tato krajina se jen těžko popisuje. Všude je spousta zelených luk v údolích pod mohutnými horami. V údolích kvetou květiny, pasou se ovce a krávy, lidé chodí v tričkách a na vrcholcích se třpytí sníh, je to nádhra. Dojíždím do Radstatu. Tady se vracím opět na dálnici E 55 a uháním na Salzburg a Linz s větrem o závod. Před Linzem se dostávám do menší dopravní zácpy, ale nestojím. Jen mírně popojíždím. Zvládl jsem dobře prokličkovat městem, no ono to nebylo tak těžké a najíždím na silnici č.126, vedoucí k českým hranicím. Tady už je mírně řečeno zataženo a fouká docela vítr, teplota stále klesá a slunce se taky chystá do postele. Míjím pohraniční město Bad Leonfelden a asi za 5 km jsem na českém hraničním přechodu Studánky. Tady, uprostřed šumavských lesů je fakt kosa. Je 20 hodin a teplota klesla pod 18 °C, je to děsivý. Na hranicích probíhá vše v klidu a tak jen po kontrole pasů pokračuji dál na České Budějovice, přes Vyšší Brod. V Budějovicích, zajíždím do centra, abych někde našel bankomat. Dojel jsem na náměstí, bankomat byl hned na rohu, ale všude zákaz zastavení a kde nebyl zákaz, tam bylo plno. Objel jsem si náměstí dvakrát dokola, až jsem zastavil těsně před bankomatem, rychle vybral a ještě rychleji odjel. Třetí kolečko okolo náměstí, jsem venku z Budějovic. Začínám šilhat hlady a tak hledám po cestě nějakou hospodu nebo motorest. Stále nic. Jedu po silnici č.3 na Prahu a před Táborem stavím u motorestu. Dávám si skvělou večeři a po hodině oddechu pokračuji dál. Je 21:30 a po pravdě, čím blíže jsem k baráku, tím míň mi to ubíhá a tím míň se mi domů chce. Ve 23 hodin jsem v Praze v Nupakách. Tankuji za 300 Kč / 11,7 l. Dost utahanej jedu dál, ať už to mám za sebou. Za Prahou najíždím na dálnici D8 na Teplice. Už jen 100 km, ale ty jsou vážně nejhorší. V Roudnici n/ Labem musím zastavit, skoro jsem usnul a kupuju si ledovou fantu, ona mě probere. Jo, to už bude v pohodě. Okolo 1 hodiny ráno jsme doma v Teplicích. Uklízím autíčko do garáže a jdu se uložit ke spánku. Mám toho plný kecky za těch dnešních 1097 km. To je asi tak všechno.

18. den - neděle 13.07.03 Teplice (CZ)

Teplota: 25°C, Stav tachometru: 8760 km, ujeto: 0 km.

Vstávám kolem 9 hodiny, po dokonalém probuzení a nasnídání jdu provést hlavní vybalení. Kolem poledního jedu doplnit zásoby do lednice a zbytek dne trávím v klidu domova, protože zítra musím opět začít makat. Na této cestě jsem ujel 4247 km.